

Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΥ

Ἡ προσευχή.

ΤΟ "SALON," ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Ἀνταποκριτοῦ μας ἐν Παρισίοις)

Ἡ «ἀφρώϊκοὶ γρόνοι» τῆς Société Nationale des Beaux-Arts καθὰ εὐφυῶς παρατηρεῖ ὁ ἀρθρογράφος τοῦ Studio H. Frantz, παρεῖλον. Ἐν πνεῦμα γαλήνης κυριαρχεῖ, ἡ ὁποία γαλήνη δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς στασιμότητος. Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις εἶε ὅτι μεγάλη πρόοδος δὲν παρατηρεῖται

εἰς τὴν Γαλλικὴν τέχνην. Ἐπλήθυναν οἱ καλλιτέχναι, ἀλλ' ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ὑπὲρ τὸ κοινὸν καὶ σύνηθες αἰρούμενοι. Ὑπὸ ἔποψιν ἐμπνεύσεως, ἀμοιροῦν οἱ πλείστοι τοιαύτης. Θέματα ἄτινα καὶ ἄλλοι, μέχρι φορτικότητος μάλιστα τινά, ἐχειρίσθησαν. Ὁ Χριστὸς νεκρός, παιδιὰ βυζαίνοντα, ἐπιστροφὰ ἐξ ἁγῶν, τὰ αἰώνια γυμνά μὲ τοὺς στερεοτύπους τίτλους «ὄνειροπόλησις, ἀνάπαυσις, νεότης, Ἀφροδίτη, νύμφη»

κ.λ.π. Καὶ δὲν ἀρνεῖται τις ὅτι τὰ θέματα ταῦτα ὅσον καὶ ἂν κατήντησαν κοινὰ εἰς χεῖρας, ἐμπείρου τεχνίτου δύνανται νὰ ἀποκτήσουν μίαν νέαν ζωὴν, ἀλλὰ λείπει ἡ πρωτοτυπία. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχέδιον, οἱ πλείστοι τῶν νέων καλλιτεχνῶν νικηφόρως συναγωνίζονται εἰς τὸ ἀκάνθωδες αὐτὸ στάδιον τῆς γραφικῆς.

Ἡ Société Nationale ἀντεπροσωπεύθη διὰ 1356 πινάκων ἐλαιογραφικῶν, 585 σχεδίων, ὕδατογραφικῶν κ.λ.π. 173 ἔργων χαρακτικῆς, 265 ἔργων γλυπτικῶν, 268 ἀντικειμένων καλλιτεχνικῶν καὶ 110 σχεδίων ἀρχιτεκτονικῶν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔργων πολλὰ ἀξιοῦνται ὅλως εὐφίμου μνείας. Τοῦ Weerts ἡ Πανήγυρις τοῦ Lendil ἀνακαλοῦσα τὸν ΙΕ αἰῶνα, τοῦ Roederstein καὶ δύο φίλοι: μάμμη καὶ ἐγγόνη ἀναγινώσκουσαι, τοῦ Desvallières ὁ Ὀρφεύς, τοῦ L. Frédéric ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, τοῦ Wolff ὁ Βάκχος τῆς Ἰταλίας, τοῦ Sain δυὸ πίνακες ἡ μανδολινίστρια καὶ τὰ Ρόδα, τοῦ Billote ἐν λυκόφω, τοῦ Guignard τὸ Ποίμνιον, τοῦ Duran ὁ γέρον λιθογράφος, τοῦ Courtois ἡ Ἀρτεμῖς, τοῦ Vidal ἡ Ἀνάπαυσις, τοῦ Besnard ἡ προσωπογραφία τῆς κ. B., τοῦ Simon τὸ Ἀσυλόν

τῶν γερόντων, τοῦ Menard ὁ ναὸς τῆς Αγίνης, τοῦ Chevalier ἡ ἐξ Ἰσπανίας ἐπάνοδος εἶνε ἔργα ἐφ' ὧν σταματᾷ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐπισκέπτου. Τοῦ Ponnencontre αἱ Τρεῖς Χάριτες στεροῦνται πρωτοτυπίας, ὡς ἔργον ὅμως τέχνης εἶνε Ἰριστὴν. Τὸν Χριστὸν νήπιον πολλοὶ ζωγράφοι εἰκόνισαν· ἐπιτυχὴς ὅμως ἡ ἔμπνευσις καὶ πρωτότυπος ἡ τοῦ Deschamps νὰ εἰκονίσῃ εἰς ἓν μυστηριώδες σκότος τὸν Χριστὸν κοιμώμενον μόνον, ἀνευ οὐδενὸς διακόσμου οὐδ' ἄλλης μορφῆς. Τοῦ Morand αἱ Χορεύτριαι δὲν ἔχουν καμίαν ἀξίαν, ἀπαίσιαι δέ, ἡ λουομένη τοῦ Guerin, ἡ νεῖνις τοῦ Morren. Ἡ Φρύνη τοῦ Frappa ἔχει ἐλαττώματα. Δὲν θεᾶται ἡ Φρύνη ὑπὸ τῶν διακστών ἐξ ἀποστάσεως, ἀφοῦ πρόκειται περὶ εἰκής, ἀλλ' ἐγγύτατα ὡπὼν νὰ ἐπρόκειτο περὶ πραγματογνωμοσύνης. Ἡ μίκα μορφή τοῦ δικαστοῦ εἶνε ρωμαϊκὴ, ἡ δὲ Φρύνη ἀποκαλύπτει μόνον τὸ στῆθος. Ἀλλ' αἱ ἱστορικαὶ αὐτὰι παραβάσεις θὰ ἐμνηνίζοντο, ἂν ὁ καλλιτέχνης δὲν περιώριζε τὴν ἔμπνευσιν εἰς τὴν ἀπεικόνισιν κειφαλῶν μόνον. Ὁ Ὑμέναιος τοῦ Bonnecontre (plafond τοῦ Δημαρχείου τοῦ Neuilly - sur - Seine) εἶνε ὠραιοτάτῃ ἀπεικόνισις. Χαριέσταται αἱ γραῖαι τοῦ Courtens. Ἡ πολυσυθετοτέραι εἶνε ἡ κηδεὶα τοῦ Προέδρου Καρινῶ ἔργον τοῦ J. Bertrand. Τοῦ Agache ἡ Δικαιοσύνη εἶνε ἔργον πολὺ πρωτότυπον. Κρατοῦσα ζῆφος ἐναγλιζέται τὴν γῆνιν σφαῖραν. Μελανειμονεῖ καὶ προσβλέπει ἀτενῶς. Ἐκ τῶν γλυπτικῶν ἔργων τὸ μνημεῖον τῆς Μάχης τοῦ Formigny (1450) ἔργον τοῦ La Duc, καὶ ἡ προτομή τοῦ Halsey ὑπὸ τοῦ Simcon, ὑπερέχουσιν.

Δὲν δύναμαι ν' ἀποχωρισθῶ τῶν ἔργων τῆς Société Nationale χωρὶς νὰ εἰθυμηθῶ ὅτι εἶμαι Ἕλλην. Καὶ ἀνακαλύπτω ἓνα Ἕλληνα καλλιτέχνην, τὸν νεαρώτερον, μικροσκοπικότερον καὶ ἰδιορρυθμότερον, τὸν Μιμὴν Γαλάνην τὸν ἐκπαρισυνισθέντα πλέον, ὅστις κάμνει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ εἰς τὸ Salon μὲ μίαν προσωπογραφίαν κόρης, καθημένης, μελανειμονούσης, ἐν κιτρίνῳ ἀπόπτῳ.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐκθέτουσιν. Ὁ Σ. Κοργιανένης ἐκθέτει ἀλιευτικὰ πλοῖα, ἡ δεσποινὶς Ἀσπριώτου τὴν γνωστὴν καὶ ἐν Ἀθῆναις προσωπογραφίαν τοῦ κ. Θ. Δηληγιάννη.

Ὁ κ. Θ. Βάλλης ἐκφεύγει τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Ἐκθέτει δύο γυμνά, τὴν «Χίμαιραν» καὶ τὴν «Ἀνάπαυσιν».

Ὁ κ. Μπροῦντζος ἐν Παρίσιος διακμένων ἐκθέτει προσωπογραφίαν τοῦ ἱερέως Α. Εἶνε πολὺ καλὴ, διδούσα πλείστας ὁσας ὄχι ἐλπίδας, ἀλλὰ βεβαιότητας περὶ εὐρέως καλλιτεχνικοῦ μέλλοντος. Ὁ κ. Ἀλταμούρας τέλος ἐκθέτει εἰκόνα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Chagrin!»

Ἐν τῇ γλυπτικῇ ἡ Ἑλλάς ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ μόνου τοῦ κ. Σώχου, ὅστις ἐκθέτει προ-

τομήν τοῦ ἐν Κων)πόλει ἱατροῦ Ζαμπακοῦ πασᾶ.

Ἡ Société des Artistes Français ἐκπροσωπεῖται εἰς τὸ ἐφετεινὸν Salon διὰ 2581 ἔργων, ἐξ ὧν 1786 ζωγραφικῆς καὶ 795 γλυπτικῆς. Γενικῶς εἰπεῖν τὰ ἔργα τῆς Ἑταιρείας ταύτης ἐμποιοῦσιν ἀγαθετέραν ἐντύπωσιν τῶν τῆς Société Nationale. — Ἰδοὺ τὰ καλλίτερα ἔργα: Τοῦ J. P. Laureans ἡ Jeanne d'Arc εἰς τρεῖς ἀπεικονίσεις, τοῦ J. Lefèvre, ἡ Μαρία Μαρμαλαγνή πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου, τοῦ Seignac τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτος, ἡ ἐλακιστοίγια τοῦ Dameron ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπάνοδος τοῦ S. Coté, τοῦ Molin «Μόνος εἰς τὸν κόσμον», τοῦ Artigue ἡ εὐτυχὴς ἡλικία, τοῦ Cabanes ἡ προσευχὴ εἰς Biskra, τοῦ Penot τὸ Φθινόπωρον, τοῦ Wagrez ἡ Βενετία τοῦ ἸΕ'. αἰῶνος, τοῦ Dvorak ἡ ἀνθοφόρος κυρία, τοῦ Noir ὁ παπποῦς, ὁ αἰγυμάλωτος ἀλέκτωρ τοῦ Tessier, τοῦ S. Pinto ἡ Ἑσπέρα, τοῦ Thomas ἡ Μουσική, ὁ Χορὸς καὶ ἡ Ποίησις, τοῦ C. Moreau ὁ ἀπηγορευμένος καρπός, τοῦ R. Sesvarreux ἡ αἰγυμάλωσις τῇ σημαίᾳ, τοῦ Maroniez αἱ ἀλιεῖς, τὸ Μπαλέτο τοῦ V. Waay, τοῦ Bisson τὰ Πρωῖά ἄνθη, ἡ Βακχικὴ ἐορτὴ τοῦ Vagnier, τὸ Κύμα τοῦ Bouguereau, τοῦ Decelle ἡ Πηνελόπη, τοῦ Lhevilliard ἡ τελευταία πρόποις τῶν φραγκοπαπᾶδων, τοῦ Matignon ἡ Manon, τοῦ Renand ἡ μετᾶλληψις τῆς ἐτοιμοθνήσκου, τοῦ Collin ἡ Ἀνάπαυσις. Ἐκ τῶν γλυπτικῶν διακρίνεται ἡ Ἐπάνοδος τοῦ Maroton, ἡ Μεγάλη ἀδελφὴ τοῦ Pernot, ἡ Ἀνοίξις τοῦ Moreau.

Τὴν προσοχὴν μου ἐλκύει ἡ σεπτὴ μορφή τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης μας. Εἶχεν ἐγκαίρως ἀναγγεῖλη ἡ «Πινაკοθήκη» τὴν ἐν Ἀθῆναις ἀφίξιν τοῦ Γάλλου ζωγράφου Α. Brouillet κατὰ πρόσκλησιν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, νομίζω, ὅπως ζωγραφίσῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὴν Βασιλίσσαν μας. Εἰργάσθη καὶ ἡσὴ ἐξέθεσε εἰς τὸ Salon τὸ ἔργον του. Ὡς ἔργον τέχνης δὲν ὑπολείπεται κρίσεως ἀλλ' ὡς ὁμοιότης ἀφίσταται ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν συμπάθειαν, τὴν ἡρεμὴν, τῆς Βασιλίσσης μας. Εἰκονίζεται ἐξωμὸς, φέρουσα ἐπανοφώριον ἐκ τριγάρπου· δεξιᾷ ἄνθη, εἰς τὸ βάθος δὲ φαίνεται ἡ Ἀκρόπολις καὶ ἀριστερᾷ κίονες. Φαίνεται μᾶλλον μελαγχολικὴ καὶ αὐστηρὰ τὴν ὄψιν. Ὁ ἴδιος καλλιτέχνης ἐκθέτει καὶ ἄλλην προσωπογραφίαν, τοῦ Ἰουλιου Φερρύ.

ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΣ

